

**Stella
wordt een ster**

Geef haar maar de ruimte

**Stella
wordt een ster**

Geef haar maar de ruimte

Harry P A van de Water

Andere kinderboeken van Harry P A van de Water:

Steffens droomballon, Op zoek naar Apatia

Steffen en Stella, Willen de waarheid weten

Eerste druk, september 2024

© Harry P A van de Water

Schrijver: Harry P A van de Water

Omslag en ontwerp: Harry P A van de Water

Uitgever: Harry Books & Artwork via Brave New Books

ISBN: 9789465121291

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever (E-mail: harrybooksandartwork@outlook.com).

Inhoud

1	De vondst	7
2	Stella met de staart	11
3	Raadselachtig bezoek	15
4	Een unieke kans	19
5	Ondergronds	24
6	Achtervolgd	28
7	De invaller	33
8	Loodzwaar	38
9	Wat is er gebeurd?	43
10	Vuist op tafel	48
11	Onder druk	52
12	Niet te geloven	57
13	Duisternis	62
14	Een andere wereld	67
15	Vreemde gezichten	72
16	De verdwijning	78
17	Positief denken	83
18	Signaal ontvangen	88
19	Te vertrouwen?	94
20	Onder vier ogen	99
21	Contact	104
22	Vertwijfeling	110
23	Een idee	116
24	Superplan	122
25	Op schema	128
26	Eigenwijs	133
27	Ingewikkeld	139
28	De tijd tikt	144

29	Land in zicht	149
30	Aan de grond	154
31	In het nieuws	159
32	Het interview	163
33	Het loopt uit de hand	168
34	Verdachtmakingen	173
35	Chantage	178
36	Crisisberaad	182
37	Op het nippertje	188
38	Een verrassing	193

1 De vondst

"Zou daar iets verstopt zitten?" mompelt Stella.

'Wat zou dat kunnen zijn? Een of andere geheime boodschap misschien?' gaat haar fantasie met haar op de loop.

Gebiologeerd staart ze naar een spleet in het bureaudeurtje waar een pietepouterig stukje papier uit lijkt te steken. Het is nauwelijks zichtbaar.

Ze merkt niet eens dat de groep al verder is gegaan. Totdat Elly aan haar benen trekt.

"Niet doen, Stella! Hou op! Daar staat 'Aanraken verboden!' Straks gaat het alarm. Als er een bewaker komt zijn we erbij."

Heeft Stella iets in haar hoofd, dan is er geen houden aan. Ze gaat gewoon door en probeert op haar handen en knieën onder een hekje door te kruipen.

"Eventjes maar," fluistert ze. "Even kijken wat dat is."

"Maar de groep ... En die gids?" sputtert Elly. "Als ze merken dat wij achter zijn gebleven..."

"Die gids is zo vol van zijn verhalen. Die merkt niets, joh."

"Of die oude portier dan? Die keek alsof we de boel kwamen stelen. Als de rondleiding afgelopen is en wij zijn er niet..."

Elly komt niet meer uit haar woorden. De superstrenge veiligheidscontrole ligt nog vers in haar geheugen. Met meteen daarna dat enge hoofd van de bewakingsdienst. Of hij voor een compagnie soldaten stond te brullen.

"Tijdens de rondleiding is iedereen verplicht om bij de gids te blijven," bulderde hij. "Begrepen!? Het is verboden om dingen

aan te raken. Dat kan gevaarlijk zijn... En jullie duur komen te staan!"

Hij blafte zijn woorden uit. Ze wisten niet dat het hier zo zwaar bewaakt was. In het dorp hoorde je daar nooit iets over.

"Kalm nou maar. Ik ben er bijna."

Zonder zich aan Elly te storen kruipt Stella verder. Haar blik gericht op het antieke bureau voor haar. Er staat een hekje omheen om al te nieuwsgierigen op afstand te houden.

"Onhandig dat ik Fred bij me heb," mompelt ze. "Zo kom ik niet onder dat hekje door. Maar ik kan hem niet loslaten hier."

Fred is een fret, een slim en tam roofdiertje, niet groter dan Stella's onderarm. Hij is haar troeteldier. Ze zijn onafscheidelijk. Net als Stella en Elly overigens. Die twee trekken ook altijd samen op. Stel en El worden ze genoemd op school.

Fred gaat meestal mee in Stella's trui. Nu zit hij in de weg. Dus duwt ze een beetje tot Fred snapt wat ze wil. Hij krabbelt omhoog tot op haar rug. Zijn kopje steekt net uit de kraag van haar trui. Precies naast haar vlecht. Even voelt ze zijn snorharen kriebelen in haar nek.

"Blijven zitten, Fred," fluistert ze zachtjes.

Daarna heeft ze haar aandacht weer bij het bureau. Op haar buik kruipt ze verder. Als een slang schuift ze over de grond. Haar billen zo laag mogelijk om onder het hekje door te komen.

*****

De ruimte waarin ze zich bevinden, is de spannendste die Stella ooit heeft gezien. Van kinds af is ze al geboeid door de sterren aan de hemel. Daar weet ze dan ook heel veel van. Maar zoiets als deze kamer, dat heeft ze niet eerder meegemaakt. De wanden hangen vol prachtige prenten van sterren en van instrumenten om die te bestuderen. Met open mond neemt ze alles in zich op.

De grootste verrassing komt als de rondleider vertelt wiens werkruimte dit was.

“Dit was ooit de werkkamer van de hooggeleerde professor Vink. Een groot sterrenkundige. De eerste directeur van ons ruimtevaartcentrum,” spreekt de gids op eerbiedige toon.

Verrast kijkt Stella op. Ze heeft een oud boek over sterren dat door ene professor Vink geschreven is. Zou dat dezelfde man zijn?

“Zowel in binnen- en buitenland stond hij bekend om zijn grote kennis en wijsheid,” gaat de gids verder. “Helaas is hij maar kort directeur geweest. Een paar jaar voor zijn pensioen was hij ineens verdwenen. Het is een geheimzinnige geschiedenis. Er is nooit een spoor van hem gevonden.”

De rondleider laat een stilte vallen. Hij weet precies hoe de aandacht van zijn publiek te houden.

“De verdwijning van de professor is nu zesenvestig jaar geleden,” vervolgt hij. “Uit eerbied voor een zo groot geleerde is er hier nooit iets veranderd. Daar staan zijn boeken en dat is het bureau waaraan hij werkte. Zijn aantekeningen liggen daar nog zoals ze destijds gevonden zijn. Dat open kastdeurtje en die halfopen lade, het is allemaal gelaten zoals het was.”

Er gaat een gemompel door de groep. Iedereen voelt de ernst om in de kamer te staan van een zo beroemde wetenschapper. Vooral omdat niemand weet wat er van hem geworden is.

“Is dat alles wat jullie van die directeur weten?” vraagt een jongen met rood haar. Hij staat met een opschrijfboekje en een pen in zijn handen.

“Nee, we weten best veel over hem,” antwoordt de gids. “Die portier waar we net langs kwamen werkte al hier toen de directeur verdween. De goede man is eigenlijk met pensioen. Maar hij komt nog iedere dag om op de kamer van zijn vroegere baas te passen. Hij was zeer gesteld op de professor en kan veel verhalen vertellen uit die tijd.”

“Misschien hoopt hij dat die directeur nog terugkomt,” grapt de roodharige jongen.

Iedereen schiet in de lach, behalve Stella. ‘Uitslover,’ denkt ze en haalt haar schouders op.

Het verhaal van de verdwenen professor boeit haar mateloos, maar het laatste deel ervan heeft ze nauwelijks gehoord. Haar ogen worden onweerstaanbaar getrokken naar het bureau van de professor. Wat kan dat zijn? Een onooglijk klein stukje papier lijkt uit een kier in het houten deurtje te steken. Ze voelt hoe haar hart sneller begint te kloppen.

*****

Inmiddels is Stella zo dichtbij dat ze het papierpuntje kan vastpakken. Voorzichtig begint ze eraan te trekken. Langzaam geeft het mee. Behoedzaam werkt ze verder tot het vrij is.

“Kijk nou eens,” fluistert ze. “De helft van een bladzijde. Afgescheurd op die naad van het deurtje lijkt het wel. Waar zou de andere helft zijn?”

“Kom nou mee!” dringt Elly nerveus aan.

Stella heeft alleen aandacht voor het stuk papier. Het is beschreven met vreemde tekens.

“Raadselachtig,” mompelt ze met gefronst voorhoofd. “Wat zou dit betekenen? Het lijken wel geheime formules?”

2 Stella met de staart

“Gemeen zijn ze, die dorpskinderen,” stampst Stella. “Waarom moeten ze altijd mij hebben?”

Veel kinderen kijken haar met de nek aan. Omdat haar vader kunstschilder is. De dorpsbewoners hebben zo hun eigen idee over wat een echt beroep is. Bakker, slager, timmerman, tuinman of dokter, daar kan je mee aankomen. Maar kunstschilder. Dat vinden ze vreemd.

“Ik vind ze maar stom,” moppert Stella.

Wat de dorpelingen ook raar vinden is dat Jochem, zo heet haar vader, eerst rechter was in de stad. Hij had geen zin meer om mensen te veroordelen. Zijn droom was om kunstenaar te worden. Schilderen was zijn hobby en dat werd toen zijn werk. Daarom verhuisden ze naar dit dorp vlakbij de bossen.

“Hij is gek om zo een baan op te geven,” zeggen de mensen in het dorp.

Maar Stella’s vader geniet.

“Laat ze praten,” zegt hij. “Ik doe elke dag waar ik van hou. Daar blijft een mens gezond bij.”

Wat het nog erger maakt is dat Jochem geen gewone schilderijen schildert. Geen landschappen, stadsgezichten of portretten. Nee, hij maakt echte kunst. ‘Abstract’ noemen ze dat. Met wonderlijke kleuren en grote penseelstreken. Hij schildert uit zijn gevoel. Uit zijn hart zal ik maar zeggen.

“Die schilderijen stellen helemaal niets voor,” zeggen de bewoners van het dorp.

Hun kinderen nemen dat over.

“Je vader kan niet eens schilderen!” roepen die dan op het schoolplein.

Dat steekt Stella. Maar in haar hart weet ze beter. Urenlang kan ze in zijn atelier zitten turen naar zijn kunstwerken. Ze ziet er van alles in en droomt dan heerlijk weg.

Van alle kinderen op school heeft Stella denk ik de meeste boeken gelezen. Dat zit zo. Jolande, haar moeder, werkt in de dorpsbibliotheek. Na school gaat Stella weleens bij Elly thuis spelen. Maar het liefste gaat ze naar de bibliotheek. Daar zit ze dan met haar neus in de boeken tot haar moeder klaar is met werken. Daarna gaan ze samen naar huis.

Vaak neemt Stella nog een boek mee om 's avonds in te kijken. Ze houdt vooral van boeken over het heelal en de sterren. Daar kan ze geen genoeg van krijgen. Alles wat ze daarover kon vinden, heeft ze wel tien keer gelezen. Wat ze namelijk wil is begrijpen hoe de sterrenwereld in elkaar zit.

“Wat gebeurt er nou eigenlijk in de ruimte?” vraagt ze zich vaak af. “Kon ik daar maar eens een kijkje nemen.”

Door al dat lezen weet Stella veel. Op moeilijke vragen op school heeft zij dan ook meestal een antwoord. Niet iedereen neemt haar dat in dank af. Ook al niet omdat ze soms een beetje uit de hoogte doet. Net of ze neerkijkt op anderen. Veel klasgenootjes vinden haar verwaand. Of noemen haar een opschepper. Sommigen proberen haar te dwarsbomen met gemene trucjes, zoals met haar staart.

Je kan Stella makkelijk herkennen aan haar paardenstaart. Een stevige dikke vlecht. Die staat heel leuk bij haar sproeten en haar grote blauwe ogen die nieuwsgierig de wereld in kijken. Maar zo een staart heeft ook nadelen. Dat merkte ze laatst maar al te goed op het schoolplein. Plotseling werd er heel hard aan getrokken.

“Aauuw!” schreeuwde ze verschrikt. “Laat me los!”

Het deed vreselijk pijn. Geschrokken draaide ze zich om. Achter haar stonden er een paar uit haar klas, met dreigende gezichten. Vooraan stond die vervelende jongen uit de bank achter haar.

“Voor al je stomme antwoorden, slijmjurk,” grijnsde hij. “Altijd alles beter weten, he? Vanaf nu trek ik aan je vlecht elke keer als je antwoord wil geven. Je bent gewaarschuwd!”

“Wil je je haar afknippen misschien?” vroeg haar moeder toen ze thuis vertelde wat er gebeurd was.

“Nee hoor, ik ben Stella met de staart en dat blijf ik,” zei ze koppig.

Sinds die dag heeft ze haar vlecht vóór haar linkerschouder. Als ze antwoordt in de klas, dan houdt ze hem even vast met haar hand. Dan kan die jongen er niet aan trekken.

Stella is dus niet populair. Zelfs de juf lijkt wat tegen haar te hebben. Bijna altijd als Stella een fout antwoord geeft of iets niet weet zegt ze met een honingzoet glimlachje: “Weet je dat echt niet, Stella? Hoe is dat nou toch mogelijk?”

Meteen heeft ze dan de lachers op haar hand.

Maar Stella krijg je niet gauw bang. Daar is ze te eigenwijs voor. En te volhoudend. Als ze iets van plan is of iets heeft beloofd, dan doet ze het ook. Dat is waarom Elly en zij onafscheidelijke vriendinnen zijn. Elly is een beetje een bangerik. Samen met Stella voelt ze zich sterk. Stella is trouwens bijna een hoofd groter. Ook dat geeft Elly een veilig gevoel.

Stella op haar beurt is enorm gesteld op haar vriendin. Elly accepteert haar zoals ze is. Voor haar maakt het niet uit of Stella meer weet of dat ze af en toe met eigenwijze invallen komt.

Eén zo een inval kreeg Stella vorig jaar. 's Avonds wilde ze altijd buiten sterren kijken. Werd het bedtijd, dan hadden haar vader en moeder moeite haar weer binnen te krijgen. Tot Stella op een dag verklaarde: “Ik ga buiten slapen. Dan kan ik de hele tijd de sterren zien.”

“Geen sprake van!” zei haar moeder.

“Daar komt niets van in!” reageerde haar vader. “Als je slaapt dan heb je trouwens je ogen dicht.”

“Ja, maar dan kan ik kijken tot ik in slaap val en dromen over wat ik gezien heb,” bracht Stella in.

Stella was niet van haar stuk te krijgen. Tenslotte zeiden haar ouders: “Goed dan, voor één nachtje.”

Zo lagen ze op een avond met zijn drieën in hun slaapzakken op het gras in de achtertuin. Stella genoot en haar ouders sliepen goed. Zo werden het twee nachtjes en daarna drie. Na een week wilden haar vader en moeder weer naar binnen. Maar Stella had de smaak te pakken. Dus mocht ze 's zomers bij goed weer buiten slapen.

In de herfst moest ze weer naar binnen. Om de overgang makkelijker te maken, had haar vader de sterrenhemel nageschilderd op het plafond van haar slaapkamer. Zo had ze ook de rest van het jaar het gevoel dicht bij de sterren te zijn. Sindsdien hadden haar vader en moeder nooit moeite om haar naar bed te sturen. Hoe eerder ze ging, hoe langer ze naar de sterren op het plafond kon kijken. Meestal herhaalde ze dan de namen van al die sterrenbeelden.

Eén van die nachten dat Stella in de tuin sliep zou haar trouwens nog lang heugen.

3 Raadselachtig bezoek

Het was een zondagnacht. Bijna drie maanden geleden. De eerste keer na de winter dat Stella buiten sliep. Plotseling werd ze wakker van een zacht gebrom. Uit de richting van de boomgaard. Ineens stopte het bromgeluid. Het werd doodstil. Wat kon dat geweest zijn? Voorzichtig deed ze haar ogen open.

Tot haar verbazing stond er een vreemd voertuig geparkeerd bij de appelbomen. Tegelijkertijd bekwam haar een merkwaardig gevoel. Misschien heb jij dat ook weleens gehad. Het gevoel dat je niet alleen bent. Dat er iemand in de buurt is. En dat die naar je kijkt.

Langzaam draaide ze haar hoofd naar het voeteneinde van haar veldbed. Wat ze daar zag, deed haar de adem inhouden. Er ging een rilling over haar rug. Bij haar voeten stonden vier vreemde wezens. Met grote ronde ogen. Hun lichamen waren een beetje doorzichtig en blauw van kleur. Stella knipperde nog eens met haar ogen. 'Droomde ze of was dit echt?' Het leken wel marsmannetjes. Maar die zijn groen had ze altijd gehoord.

Ze merkte dat Fred ook wakker was. Nieuwsgierig stak zijn kopje uit de slaapzak. Hij was helemaal rustig. Stella wist maar al te goed hoe Fred reageert op gevaar. Dan gaat hij er als een pijl uit de boog vandoor. Of hij duikt zo ver mogelijk weg. Nu zat hij erbij of hij oude bekenden zag. Helemaal niet bang.

'Ik ben eigenlijk ook niet bang' merkte ze vol verbazing over zichzelf.

De wezens leken best vriendelijk. Al snel ontdekte ze dat ze met hen kon praten. Via haar gedachten dan.

"Dag Stella," zei de grootste van de vier. "Wij hebben een boodschap voor je. Er is meer tussen hemel en aarde dan jullie menswezens denken."

"Bijvoorbeeld dat wij bestaan en naar jullie planeet kunnen reizen," vulde een ander aan. "De meeste menswezens weten dat niet. De weinigen die het wel weten, willen het voor jullie verborgen houden."

Stella keek verbaasd naar de vreemde wezens. 'Zeiden ze dit nu echt? Of dacht ze dit alleen maar in haar fantasie? En ... Waarom komen ze naar mij,' vroeg haar hoofd zich af.

"We zijn blij dat jij graag naar de sterren kijkt," kwam de grootste weer. "Zulke mensen zijn nodig. Het wordt tijd dat iedereen te weten komt wat er in de ruimte te vinden is. Jij bent uitverkoren om de mensheid daarbij te gaan helpen."

Stella wilde nog veel meer horen. Maar ineens waren de mannetjes verdwenen. Er klonk een zacht gebrom en toen was alles weer normaal.

Je kan je wel voorstellen dat het lang duurde voor ze weer in slaap viel. Ze keek minstens tien keer naar de appelbomen. Kneep zich meerdere malen in haar arm. 'Was dit nou echt gebeurd of hoe zat het?'

De volgende morgen wist ze niet hoe gauw ze op moest staan. Ze sprong van haar veldbed en liep op blote voeten over het vochtige gras naar de keuken. Fred huppelde vrolijk achter haar aan. Haar ouders waren nog niet op. Ze rende de trap op naar hun slaapkamer en struikelde bijna over haar woorden om te vertellen wat ze had meegemaakt.

"Ja, er is meer tussen hemel en aarde dan we weten," knikte haar moeder toen ze uitverteld was.

"Zo is het maar net," bromde haar vader. "Vertel nog eens precies hoe die vreemde bezoekers eruitzagen. Misschien kan ik ze schilderen."

*****

Nog voor de school begon had Stella alles al aan Elly verteld. Die keek vol bewondering naar haar vriendin.

“Wat eng! Ik zou doodsbenauwd zijn geweest,” huiverde ze. “Hoe is het mogelijk dat je zo rustig kon blijven? Weet je zeker dat het echt was en geen droom?”

“Daar heb ik zelf ook over gedacht. Maar als ik in mijn arm kneep, dan zag ik die wezens nog steeds. Het voelde eigenlijk zo gewoon. Ik was heel rustig. Fred ook. Die was volledig op zijn gemak. En je weet hoe hij zich gedraagt bij onraad.”

“Nou ik zou het verder toch maar aan niemand vertellen. Niemand gelooft je joh.”

“Maar ik heb het zelf gezien!” protesteerde Stella. “Geloof jij me of niet?”

“Ja, ik geloof je. Maar ik wil niet dat je uitgelachen wordt.”

*****

Elk begin van de week vraagt de juf “Wie heeft in het weekend iets beleefd dat leuk is om te vertellen?”

‘Zal ik het doen of niet,’ dacht Stella. Ze was nog vol van wat ze had meegemaakt, ook al zette Elly’s waarschuwing een beetje een domper. ‘Zou ze haar klasgenoten deelgenoot maken van haar avontuur? Of toch maar niet?’

“Elly is altijd overbezorgd,” zei ze tenslotte bij zichzelf. “Daar moet ik maar niet naar luisteren.” Toen stak ze haar vinger op.

“Ja Stella, vertel het maar.”

En Stella begon haar verhaal. Dat zij uitverkozen was om de mensheid te helpen, daar zweeg ze wijselijk over. Maar verder deed ze alles uit de doeken.

Nou, dat had ze beter niet kunnen doen. Iedereen begon haar uit te lachen. Behalve Elly dan. Die schudde haar hoofd.

Wat de juf daarna zei was nog het ergste: “Stella toch. Wat een ongelofelijk dom verhaal. Marsmannetjes bestaan niet. Dat weet

iedereen. Jij moet eens ophouden met al dat dromen. Je loopt te veel met je hoofd in de wolken.”

Stella voelde zich vernederd. Niemand nam haar serieus. Toen ze volhield dat het echt gebeurd was lachten de anderen nog harder. Teleurgesteld zat ze in haar bank.

‘Zouden die wezentjes nog eens terugkomen om haar te steunen? Te vertellen dat het allemaal echt waar is?’

De dagen verstreken, maar helaas, ze kreeg geen bezoek meer van die vreemde mannetjes. Na een week begon ze zelf te twijfelen. Had ze het dan toch alleen maar gedroomd? Maar het allemaal vergeten was ook niet makkelijk. Wekenlang werd ze op het schoolplein nog naroeppen.

“Hé, Stella! Zie je ze nog vliegen, die blauwe mannetjes?”

Toen gebeurde er iets waardoor ze besloot haar verhaal toch nog een keer te vertellen. Maar goed dat ze geen idee had van de gevolgen. Soms is het beste dat je van tevoren niet weet wat je te wachten staat.

4 Een unieke kans

“Ha Stella. Dit moet je eens lezen. Echt iets voor jou.”

Als ze aankomt bij de bibliotheek hangt haar moeder net iets op het prikbord in de hal.

“Waar gaat het over?”

“Een schrijfwedstrijd. Van het ruimtevaartcentrum.”

Dat centrum ligt diep in de bossen. Aan de andere kant van het dorp. Het enige dat Stella ervan gezien heeft is het hoge hek met prikkeldraad.

“Wat doen ze daar nou precies?” vraagt ze zich weleens af. “Als ze ergens veel over sterren en het heelal weten, dan moet het wel daar zijn.”

In het dorp gaan geruchten dat wat er in het centrum gebeurt nogal geheim is. Tenzij je er werkt is het streng verboden terrein. De gebouwen liggen ver van de openbare weg. Je kan er niets van zien. Kortom, niemand weet er het fijne van.

“Het ruimtevaartcentrum bestaat vijftig jaar,” leest Stella hardop. “Ter gelegenheid daarvan organiseren wij een schrijfwedstrijd voor leerlingen uit het hele land. Waarover je opstel gaat mag je zelf kiezen, als het maar iets met ruimtevaart te maken heeft. Gewoonlijk is ons centrum gesloten voor publiek, maar de tien beste schrijvers winnen een rondleiding. Dan kunnen zij zien waaraan wij werken.”

“Ik doe mee,” roept ze met een grote glimlach op haar gezicht.

Nog dezelfde middag schrijft ze haar opstel op de werkcomputer van haar moeder. Ze noemt het ‘Ik zou weleens willen weten...’ Het gaat over de pracht van de sterrenhemel en het geheimzinnige van het heelal. Ook hoe nieuwsgierig ze is om daar meer over te leren. Daarna beschrijft ze het bezoek van de vreemde

wezens en wat die gezegd hebben. Je herinnert je nog wel, dat het tijd wordt dat de mensen meer te horen krijgen over wat er in de ruimte gaande is. Dat ze daar zelf bij gaat helpen laat ze maar eventjes weg. Onderaan schrijft ze haar naam en adres. Samen met haar moeder stuurt ze haar tekst naar het e-mailadres van het ruimtevaartcentrum.

*****

Een paar weken later ligt er thuis een brief op Stella te wachten. Aan de buitenkant ziet ze het al. Van het ruimtevaartcentrum. Haar hart begint sneller te kloppen. Wat zal erin staan? Ze scheurt de envelop open. Haar ogen vliegen over de regels. Dan slaakt ze een vreugdekreet. Ze is bij de winnaars.

“Goed dat je zoveel weet over de sterren,” schrijft directeur Strijckhorst. “Trouwens, wat heb je veel fantasie. Marsmannetjes bestaan uiteraard niet. Buiten onze aarde zijn er geen andere planeten met intelligente wezens. Maar de jury vond het leuk verzonnen. Welkom bij de rondleiding in ons centrum. Dan kan je leren wat er echt in de ruimte gebeurt. Bijgesloten vind je twee toegangskarten. Als winnaar mag je namelijk één ander persoon meenemen als begeleider of gast.”

Stella weet meteen wie ze meeneemt. Elly natuurlijk.

*****

Zo staan ze de eerste zaterdagmiddag van de zomervakantie te wachten bij de bushalte op het dorpsplein. Een touringcar komt hen daar ophalen. Fred zit in haar trui. Hem thuis laten zou niet in haar opkomen.

Als ze de touringcar inklauseren zien ze de andere prijswinnaars. Uit het hele land zijn ze aangekomen met de trein en opgehaald bij het station in de stad. Sommigen met hun vader of moeder, anderen met een vriend of vriendin. De meesten zijn ouder dan Stella.

‘Zeker al op de middelbare school,’ denkt ze.